

Ik ben Melchior, ik ben 21 jaar oud. Al op jonge leeftijd heb ik ervaren hoe wreed het onderwijs kan zijn. Toen ik 6 jaar oud was werd ik al voor het eerst permanent van school gestuurd, inmiddels heb ik op 12 plekken onderwijs gevolgd. Bijna overal waar ik kwam werd ik weggestuurd vanwege mijn gedrag. In tegenstelling tot wat vaak wordt gedacht, wilde ik juist altijd graag leren, het liefst zoveel en zo snel mogelijk. Maar in plaats daarvan kreeg ik nogal nutteloze knutselopdrachtjes, ik dacht hierdoor al snel dat ik ontzettend dom was en sloeg op de vlucht. Ik verstopte me onder mijn tafel of rende het klaslokaal uit. De leerkrachten wilde mij toch aan het werk krijgen, maar ik durfde er echt niet aan te beginnen, hierdoor ontstond een strijd. Ik heb vele schooltrauma's opgelopen in het onderwijs, ik heb op meerdere scholen te maken gehad met mishandeling door professionals, fysiek geweld, opsluiting in kleine, donkere isolatieruimtes en klassen die werden opgedragen om mij volledig te negeren. Ook heb ik schooltrauma's opgelopen door al het onbegrip, de herhaaldelijke afwijzing en uitsluiting. Er zijn jaren geweest dat ik helemaal niet naar school mocht, ondanks dat ik keihard mijn best deed en zo'n beetje alle scholen in de wijde omtrek had aangeschreven. Ik werd nergens toegelaten op basis van mijn dossier, vaak mocht ik niet eens op gesprek. Er werd steeds gezegd: "neem maar een leerplichtontheffing, dan ben je ervan af". Maar ik wilde er niet van af zijn, ik wilde juist dolgraag leren!

Uiteindelijk kwam die leerplichtontheffing er toch. Mijn ouders en ik zijn onder druk gezet om die te ondertekenen.

Vanaf dat moment werd het pas echt rampzalig, want toen voelde niemand zich meer verantwoordelijk voor mijn onderwijs en ontwikkeling.

Tot op heden heb ik moeten strijden voor mijn recht op onderwijs, nog altijd voel ik de behoefte om te leren en verlang intens naar lessen of colleges van iemand die verstand heeft van het vak dat wordt gegeven. Ik mis het om me te kunnen toewijden aan complexe vraagstukken en te proberen te begrijpen hoe het zit. Nog altijd ben ik op zoek naar een plek waar ik mezelf kan zijn en tot leren kan komen.

Door mijn trauma's en mijn pittige dossier is het beduidend lastiger om ergens een succes te ervaren, daarom zet ik me de afgelopen jaren met veel toewijding in om het onderwijs te verbeteren, om te voorkomen dat anderen meemaken wat ik heb meegemaakt. Ik hoop dat anderen zulke trauma's bespaard blijven en zich in plaats daarvan gewoon veilig en begrepen voelen.

Ik reis tegenwoordig door het hele land en bespreek mijn ervaringen en inzichten met scholen, gemeenten, samenwerkingsverbanden, zorginstellingen, maar ook met de betrokken ministeries en vele landelijke organisaties.

Ik ben actief bij Adviesraad EigenWijsheid. Deze adviesraad bestaat volledig uit ervaringsdeskundige jongeren die niet alleen weten wat vastlopen in het onderwijs is, maar vooral ook weten hoe het voelt. Wij kennen de pijn, de wanhoop en de eindeloze bureaucratie. Wij proberen de stem van kinderen en jongeren zo luid mogelijk te laten klinken. Uiteindelijk gaat het om hun toekomst en zij weten uitstekend uit te leggen wat er moet verbeteren en waarom.

Ik ben ontzettend dankbaar dat ik mijn verhaal kan vertellen, ook ben ik blij dat er steeds vaker oprecht geluisterd wordt. Dat is niet iedereen gegeven. Ik ken helaas

veel te veel verhalen van jongeren en/of ouders waarbij de strijd om het onderwijs te veel werd. Zij kunnen het niet meer navertellen, voor hen is het te laat.

Mijn belangrijkste boodschap is dat het beter luisteren naar leerlingen en het versterken van de positie van jongeren en ouders buitengewoon urgent is, het gaat letterlijk om leven en dood.